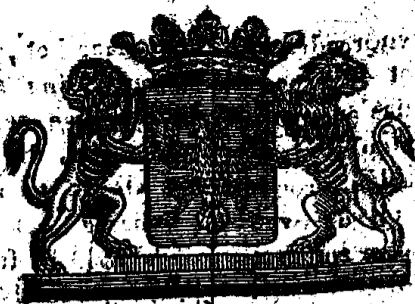

Donderdag

den 12 Februarij.

FRANKFORT, den 8ten Februarij.

Berigten uit Konstantinopel, van den 14den Januarij, meldt het volgende: « De Porte heeft aan de vreemde gezanten officiele mededeeling van de geheele ontruiming van Orfa gezonden. Zij hoop ook binnen kort dergelijk bericht te kunnen geven omtrent de schatting, door den onder-koning van Egypte te betalen, daar deze verzekering heeft gegeven, dat hij reeds voorzieningen tot de voldoening daarvan gemaakt heeft. Een Turksche commissaris heeft zich naar Orfa begeven, om aldaar de oude orde van zaken te herstellen. Thans, nu de Egyptenaars den provincie verlaten hebben, verzoekt men eerst onafhankelijk van de ongelukkige ingezetenen verdrukt en mishandeld hebben. Handelingen, die zij hebben zij het beste middel uitgedacht, om hunne verzoeken spoedig weder te verhooren. Het is onmogelijk, dat een volk, zoo gewoond, zwaare, langen tijd verdrukkingen en gruwzaamheden verdragen kan, gelijk men ze te Orfa ontdeevonden heeft; te Orfa, hetwelk bestemd was onder Turkache heerschappij terug te keeren, en waar dus de staatkunde zou gevorderd hebben, juist met bijzondere toegevendheid te werk te gaan, om althans een sprekend tegenbewijs over te stellen tegen de geruchten van woeste gruwzaamheid en tengelloos despotismus, welke in gansch Turkije hun aangaande verspreid zijn. Op deze wijze zal *Mehemed* bezwaarlijk zijne heerschappij in Syrie bevestigen, en tot de zoo zeer gewenschte onafhankelijkheid geraken; en zoo lang de Porte het niet zelf mocht verlangen en hem daartoe behalven niet zal, zal hij steeds aan het gevaar blootgesteld blijven, het zinnen ondergang te vinden. Een week van den Sultan zou voldoende zijn, om geheel Syrie tegen de gehate Egyptenaars in opstand te brengen, en indien tot dus verre slechts hier en daar beroerten ontstonden, die spoedig gedempt wierden, geschiedde zulks, omdat men zonder eigenlijke voorkennis van de Porte in opstand kwam en geen hoofdbestuur had. Waarom de Sultan er niet toe besloot, om de Syriërs den wenk te geven, waarnaar zij zoo zeer verlangden, blijft raadselachtig, zoo het niet is gelegen in den raad, die een uitstekend staatsman hem, naar men zegt, gegeven heeft: « *pour perdre son royaume, il faut ne rien faire.* » Daarin is iets waars gezegd, en niemand zal misschien sterker en gewisser dan den ondergang van *Mehemed* arbeiden, dat hij zelf. — *Widers* weet men thans zeker, dat de Engelsche vloot van Smyrna naar Malta vertrokken is.

— Bij een onlangs uitgevaardigde ferman, heeft de Groote Heer de ingezetenen van Samos verscheidene en zeer voordeelige privilegien verleend. Zoo zijn b. v. in het gansche rijk de inkomende regten van Samiotische voortbrengselen op 3 pct. verminderd geworden. Ook zullen de vaartuigen onder Samiotische vlag bij de Dardanellen aan geene visitatie onderworpen zijn.

ZWITSERLAND.

Men weet nog niet, dat er van de naburige staten antwoord ingekomen is op de nota, welke Bern, als bondgenootschappelijk bewind, aan dezelven heeft afgevaardigd. Velen twifelen bij voortdoring of die staten daarmede genoeg en men en dus betrekkingen met het nieuwe bewind aannemen zullen. Bern schijnt echter gerust te wezen en in de meening te verkeren, dat de naburige staten het zelve aansluiten zal. De radicalen, die eerst veel op de nota van Bern aan te merken hadden, beginnen er nu zich mede te vergenoegen, om geen andere reden, dan omdat zij bespeuren, dat de naburige staten er niet dadelijk mede zijn voldaan geweest, en er dus iets in moet wezen, dat hun hinderlijk is.

LONDEN, den 7den Februarij.

(Uit eenen brief). De dagbladen der Tories erkennen nu niet alleen de onvermijdelijkheid der hervormingen, maar toonen ook, dat hunne vrees voor geweldige omkeeringen, welke uit die hervormingen zouden ontstaan, ongegrond was. Thans omhelst men zelfs het gevoelen, dat de afschaffing van verkeerdheden en misbruiken, de bestaande instellingen bij het volk zal bevestigen, en de staat juist daardoor voor de gevreesde eenen geweldige omkeering zal beveiligd worden. Deze betreding van de zijde der Tories is van het grootste belang. Zij hebben nu toch niet meer te rugzigen, en de hervormingen, welke van de veranderingen in het regeeringssysteem meer maken, en mogelijk ook misgebruiken van de Whigs hooren plaats maken. Doch dit is niet

zeer waarschijnlijk, daar de meeste Whigs zelf blijde zijn, ontheven te wezen van de moeijelijkheid en verantwoordelijkheid, om de vereischte verbeteringen bij den aandrang des volks van buiten, en bij de wederstreving eener krachtige en goed georganiseerde partij van binnen, te moeten doorzetten. De kerkhervorming komt nu het eerst in aanmerking; de prelaten schijnen nu eindelijk ook tot de overtuiging te zijn gekomen, dat zij zich daardoor alleen van de ijverige medewerking der leeken kunnen verzekeren, die (met uitzondering der weinige Puritanen, welke van de misbruiken voordeel trokken) sints lang misnoegd waren; en met onverrichtigheid, zoo niet met wegevalten de aanvallen van de non conformisten op de Kerk aanzagen; zoodat deze geringe af meer in getal en kracht toestaan.

— Als een bewijs, dat de minister *R. Peel*, (welke, volgens de vermelding van den *Times*, in de zeven weken, gedurende welke hij nu aan het hoofd van Z. M. ministerie staat, omtrent meer tot eene krachtige kerkhervorming toegebracht heeft, dan lord *Athorp* gedurende de geheele vier jaren van zijn ministerschap gedaan heeft,) in dit zijn voornemen stipt en nauwgezet te werk gaat, haalt gezegd blad aan, dat de sedert twee weken opengevalen kanoonikeplaats aan den Westminster abdij, ten gevolge van den dood van *Dr. Sutton*, welke ruim 1400 p. st. 's jaars opbrengt, door veralgemeenden minister niet vergeven, maar integendeel ter beschikking van de kerkelijke commissarissen gesteld is. Ook wijst de *Times* bij deze gelegenheid op de verstandige keus, welke de ministers, ten opzichte van de jongst door Z. M. benoemde kerkelijke commissie, gedaan hebben, daar bewuste commissie den staat op geen penning te staan komt, en dus afsteekt bij zoo vele andere minder belangrijke en zwaar bezoldigde commissien.

Aangebragte berigten uit New-York, loopende tot den 17den Januarij, houden in, dat de senaat dier republiek op den 14den dier maand eindelijk, op het rapport van den heer *Clay*, de resolutie genomen had, dat het voor het tegenwoordige ongepast is, om eenige wetgevende maatregelen te nemen, ten opzichte van den staat van zaken tuschen dat land en Frankrijk. Dit besluit van den senaat heeft, naar de particuliere brieven uit gansche stad te bevoegen, algemeen groot genoegen gegeven, en zeet gunstig op het herstel van het vertrouwen en op de herleving der handels-operatien gewerkt.

PARYS, den 7den Februarij.

De commissie door de kamer van afgevaardigden benoemd, om over het ontwerp van wet, rakende de Amerikaansche schadevergoeding, rapport uit te brengen, is geheel uit leden zamengesteld, die het ministerie zijn toegedaan. Voor het minst schijnt dit aan te duiden, dat de meerderheid zich van de billijkheid dier voordragt overtuigd houdt, en men wacht dus dat de discussie zich voornamelijk zal bepalen tot de vraag, of het bedrag der geleden schade, in het traktaat, door het gouvernement met de vereenigde Staten gesloten, niet te hoog is geraamd. Juist ter bekwaam-tijd heeft men heden door de Amerikaansche dagbladen, van den 19den der vorige maand, vernomen, dat de senaat te Washington de vijandige stemming van den president *Jackson* zijne goedkeuring heeft geweigerd.

— De heer *Pozzo di Borgo* is voor twee dagen naar Londen vertrokken. Men wil dat in zijn hotel alles op den ouden voet blijft, zoodat zijne zending, gelijk de Engelsche bladen trouwens reeds hebben aangekondigd, slechts tijdelijk zoude zijn.

De heer *Sebastiani* zal zich mede den 10den of 11den dezer naar zijne nieuwe bestemming begeven, om bij de opening van het parlement tegenwoordig te zijn. De geruchten eener aanstaande wijziging van het ministerie, waarin ook hij werd betrokken, hebben sints een paar dagen alle krediet verloren.

GRAVENHAGE, den 10den Februarij.

Voor het jongste uiteengaan van de beide kamers der Staten-Generaal, is door de tweede kamer in derzelver afdeelingen onderzocht geworden het ontwerp van wet, houdende een nieuw opstel van de wet van 18 April 1827, betrekkelijk de samenstelling der rechterlijke magt en het beleid der justitie, enz. Bij dat onderzoek zijn eenige algemeene aanmerkingen voorgedragen geworden, waarvan de voornaamste de volgende zijn:

Eene eerste aanmerking heeft betroffen den vorm der voordracht, naar het, naar mate het getal der magistrats-personen, die in de wet, waarentrent men den wensch nitte, dat men niet tot de voordracht zitting zullen hebben, grooter zal zijn, moeilijker zal worden behoorde te moeten tenz gaa, maar dat men een volledige wet ontwerp moest aantreffen; terwijl dezelve bovendien onvolledig was, daar men uit hetzelfde, in verband met de boven aangehaalde vroeger wet, niet kan ophalen, welke arrondissements-regtbanken tot de tweede of derde klasse zullen behooren, en in welke plaatsen dezelve zullen vestigd zijn.

Men heeft men den wensch te kennen gegeven, dat de heraan slagen en over dit ontwerp werden uitgesteld tot het tijdstip eener zinschikking met België en eenige herziening van de grondwet, als waanver mischien in de noemens de Hoven bestaande bepalingen, eenige veranderingen zouden kunnen worden gemaakt, waardoor de deliberatiën over dit stuk meer ivm; zouden kunnen zijn, en de vermeerdering van onkosten, uit hoofde van het talrijk personeel der ambtenaren, volgens het tegevoordig ontwerp te maken, en die aan den bekroopen staat onze geldmiddelen niet hoegde, worden vooruikomen, terwijl het groot getal Hoven, volgens het thans voorgedragen ontwerp, in geene evenredigheid zoude staan met het kleine getal zaken voor dezelve behandeld wordende.

Verstelligend is het oordeel der onderscheidne afdelingen geweest over een derde onderswerp, het in elk gewest vestigen van een provinciaal hof, met uitzondering van Noord-Holland en Drenthe, terwijl er te Amsterdam, ter tegenwoordigheid van de daardoor te ontstane moeijeligheden, eenne provinciale regtbank zal worden daargesteld. Van de eene zijde is dit grondbeginsel door velen verdedigd, om dat hetzelfde bij de grondwet als regel is aangenomen, waarvan, naar men meende, niet anders dan bij wijze van uitzondering kon worden afgeweken; en zulke overeenkomstig met de oude vaderlandsche instellingen, welke in dit opzigt door de stellers der grondwet, volgens hunne uitdrukkelijke verklaring, in bezwaer zijn behouden. Men voegde er bij, dat bij de gewijzigde eenen de invoering van algemeene wetboeken, en dus eenheid van wetten voor alle provincien, is bevolen; dat eene goede, getrouwe en onmiddellijke rechtsbedeeling voor alle ingezetenen zonder onderscheid van meer belang is, dan de zogenaamde luister van een enkel groot hof van appel; dat dergelijke rechtsbedeeling het best verzekerd is, door zoo vele hoven, wier plaatsing het onderzoek, bepaaldelijk van de feiten, gemakkelijk maakt; dat de onafhankelijkheid der regterlijke magt, in handen gesteld van zoo vele hoven, veiliger is tegen inbreuken van hoog gezag, dan wanneer die magt in een enkel hof is geconcentreerd; dat op de gelijkheid der rechtsbedeeling meer staat te maken is bij hoven, waarvan slechts een uit elf leden, en de overige uit negen zullen bestaan, alzoo verplicht om meer te zamen én over civiele én over criminele zaken tevens regt te spreken, dan bij groote hoven, die voor de behandeling, zoo gezegd wordt, van een grooter aantal zaken uit een grooter aantal van leden bestaan, doch bij welke dan ook de verdeling der kamers, en de gedurige verwisseling der leden, zelve, de uitspraken wisselvalliger maakt; en dat de hooge raad bestemd is, en, naar men meende, voor zoo verre die geene andere attributen heeft, ook uitsluitend moet bestemd zijn, om de geheele en rigtige nakoming der algemeene wetboeken en wetten, en daarbij derhalve de eenheid en gelijkheid der rechtsbedeeling, bij alle de Hoven te waarborgen.

Van den anderen kant heeft men gemeend, dat de zamentrekking van twee of meer provincien onder een hof, wenschelijk zoude zijn, en door de grondwet schijnt toegelaten te worden, daar de bepaling van art. 182 der grondwet niet naar den letter moet worden opgevat, vermits het toch blijkt, dat het de bedoeling der stellers van de grondwet geweest is, dat een hof van hooger beroep regt spreekt over eene of meer provincien, gelijk ook blijkt uit het verdrag, hetwelk de commissie tot herziening der grondwet op 13 Julij 1815, aan Z. M. den Koning heeft aangeboden; waarbij, bovendien, een koninklijk besluit der Fransche tekst der grondwet, die als syn authentiek en officieel kan worden aangemerkt, als de tekst der wetten, en waarin gezegd wordt, *qu'il y aura une cour de justice pour une ou pour plusieurs provinces*; welke tekst, met het denkbeeld, in bovengemelde memorie, uitgedrukt, volkomen in overeenstemming is. Men kon het voorgedragene stelsel niet aankleven, omdat men een hemelsbreed onderscheid, wat het financiële aangaat, tusschen de bestaande organisatie en de voorgestelde bestaaf. In plaats toeh van één hoog regts-hof, bestaende uit 150, 749, 25, zullen ten laste van Oud-Nedertand komen een hooge raad, een hof van Holland, zeven provinciale hoven en eene criminele regtbank te Amsterdam, te zamen uitgetrokken voor een bedrag van f. 398,000. Men meende, dat de meest ongelukkige uitwerking (al was het dan maar van drie of vier der voorgestelde hoven) wenschelijk ware, ten einde het bezwaar, te verminderen, hetwelk onze beperkte geldmiddelen drukken zal; dat de goede rechtsbedeeling niets daarmede zou verliezen maar wel de achtbaarheid der justitie veel zou winnen.

naar het, naar mate het getal der magistrats-personen, die in de wet, waarentrent men den wensch nitte, dat men niet tot de voordracht zitting zullen hebben, grooter zal zijn, moeilijker zal worden behoorde te moeten tenz gaa, maar dat men een volledige wet ontwerp moest aantreffen; terwijl dezelve bovendien onvolledig was, daar men uit hetzelfde, in verband met de boven aangehaalde vroeger wet, niet kan ophalen, welke arrondissements-regtbanken tot de tweede of derde klasse zullen behooren, en in welke plaatsen dezelve zullen vestigd zijn.

AMSTERDAM, den 10den Februarij.

De ontbrekende Fransche berigten zijn ons heden geworden, alsmede de Engelsche tijdingen. Eerstgenoemde geven de hoop te koesteren, dat het geschil met Noord-Amerika in der nabijge toekomst zal worden beslecht, en heeft dit ook tot verbetering der prijzen van effecten te Parijs bijgedragen. Van Spanje zijn geene nadere tijdingen ontvangen; te Madrid was het rustig; bij het leger is niets voorgevallen.

Uit Londen berigt men, dat men hoop voedt, bij het openen van het parlement over het Belgische geschil en ook over de Spaansche aangelegenheid iets gunstigs te hooren.

Aan onze beurs heerschte heden vrij wat levendigheid. Holland. 2½ pCt. 55½, 56, 57, 58, 59 met koopers gebleven; de omzet daarin was zeer uitgebreid en hebben Fransche en binnenlandsche commissien tot deze prijsverbetering bijgedragen; 5 pCt. 100½, 101, 101½, verscheidene posities omgezet; kansbiljetten openden 25½, doch stegen, loor inkoop voor binnenlandsche rekening, tot 25½ f. In aandelen is weinig handel gedreven; 4½ voutetierde zich op 95½, en 3½ pCt. op 79½ a 80; Aandelen Handel-Maatschappij 105½ gedaan.

Spanje. De houding der Spaansche schuld brieven was ingesig ge-will; 5 pCt. perpetuelen 45½, 46, 46½ a 47 gebleven, met koopers voor Belgische rekening; 3 pCt. 27½ a 28, bijna zonder handel; uitgestelde 15½ bij geringe afdoeningen. Uitgebreid was wederom de omzet in obligatiën-cortes, er werd veel daarvan voor Belgische rekening aangekocht; de prijs steeg tot 43½ en bleef op deze hoogte. Coupons 25½, 25, 24½, 25, bij eenigen omzet.

Rusland. Oude Russen 103½ a 104; nieuwe 104½ in kleine partijjes gedaan. Russen van 1831 en 1833 99 a 99½. In roebels was eenige meerdere levendigheid en bleef dezelve 71½ pCt. met koopers.

Oostenryk. 5 pCt. metalliken 99½; dito 2½ pCt. 54½ a 55 in kleine posities afgegeven; nieuwe Weener aandelen a 713 f gedaan.

Beurs van den 10den Februarij. Er was heden hoegenaamd niets nieuws ter beurs bekend; doch hebben alle publieke fondsen koopers gevonden, waardoor de prijs derzelve zich iets verbeterd heeft.

Fluctuatiën der koersen. Holland. 2½ pCt. 55½, 56, 57, 58, 59 met koopers voor binnenlandsche rekening; 5 pCt. 101½ a 102; kansbiljetten 25½, 26 in posities verhandeld. Oude aandelen 95½, 96, 97; nieuwe 79½, 80, 81 gedaan.

Spanje. 5 pCt. perpetuelen 46½, 47, 48, 49 bij geringe afdoeningen; 3 pCt. 27½ a 28; uitgestelde 15½ a 16; cortes 43½; dito coupons 25 a 26. Oostenrijksche en Russische schuld brieven als gisteren, bij weinig handel.

Mengelwerk. Verkiezingen.

Men zal zich herinneren, dat de vergadering der stenden van het Groot-Hertogdom Hessen onthouden is, kort nadat de vrijheer von Oester den naam van partij had gegeven aan de regering aldaar, en de kamer geweigerd had dezen naam te aanvaarden. De afgevaardigde van de kamer, die de afgevaardigde van de regering tegenover zich had, heeft het oordeel zijn, dat de bedoelde afgevaardigde zich vergeten heeft, en door dergelijke benamingen toch geen goed kon toebrengen aan het volk, welks belangen hij verplicht was voor te staan. 's Mans vijandige houding tegen de regering beuust die op de gestrengheid zijner denkwijze, en de volle overtuiging van het onwraakbaar goede der beginselen, welke hij verdedigt, en uit het besef dat hij, gevoegen was, niet om al wat van de regering komt goed te keuren, maar om het vrijelijk te onderzoeken, en naar dit onderzoek goed of af te keuren? Wij weten het niet, en het is ook niet noodig om het te weten, daar men toch de beoordeelingen van de leden der verleggenwoordiging, niet meer dan die van de regering alleen, kan schatten, naar hetgeen de dagbladen daarvan zeggen, omdat elk blad meestal zijne afzonderlijke kleur of manier van beschouwing heeft, die zich bij de beoordeeling altijd doet gevoelen. Maar wat er ook van zij, sommigen hebben althans des vrijheers von Oester openlijk karakter, en mocht hij soms te ver gegaan zijn of geëwaald hebben, het geschiedt en wettig voor de behartiging der algemeene hoflangten beschouwd, en hebben hem daardoor als afgevaardigde herkozen. Het is

buiten twijfel of het stadje Worms is daaromtrent in haar volle regt; het heeft gehandeld zoo als het mogt handelen. Maar heeft het stadje voorzigtig gehandeld? Ook dit valt hier niet te beoordeelen. Hier rijst evenwel eene gewichtige vraag op, welke in constitutionele staten van het hoogste gewigt is, en die veelal beslist is geworden naar de onderscheidene wijzen van ziele der personen, die bij die gelegenheden het roer in handen hadden. Het ministerie POLIGNAC, en zelfs vroeger, greep het zelfde plaats, beweerde openlijk, dat alle rijksambtenaren, die tegen het ministerie stemden in de kamers, personen waren, op wier medewerking zij niet konden rekenen in het inwendig bestuur; dat zij derhalve die personen onthief van de hun toebehoorende bedieningen. De liberalen en de gematigden zelve hielden dit voor eene verkrachting der gewetensvrijheid. Die zelfde klachten zijn tegen enkele geëilkeoorlog, maatregelen van onze regering, naar aanleiding der boodschap van den 15den December, ingebracht geworden, tijdens de vereeniging; doch van de zijde der regeringen is evenwel dit beginsel altijd vastgehouden. Want, toen na 1830 de zwaare oppositie in Frankrijk aan het bestuur gekomen was, werd hetzelfde stelsel opgevolgd, en niet alleen die ambtenaren, die in de kamers tegen de regering stemden, afgezet, maar ook die, welke buiten de kamers ontrent hunne toetreding tot Julij-omwentelings-beginselen, zoo als die door den heer MONTALEMBERT gegrepen werden, eenigen twijfel deden, ontstaan. Dit een en ander herinnerde zich als van zelve bij ons, toen men in de dagbladen las, dat de Groot-Hertog voornemens was het stadje Worms van het hier gevestigd Gymnasium, en van het aldaar verblijvend garnizoen te berooven, wegens de der regering vreesde keuze van eenen afgevaardigden. Dit gerucht, en de petitie van 1000 bedragselde burgers van Worms, welke de petitie in het antwoord daarop is bekend. De nu vragen wij: is dat vrijheid? Heeft de regering het regt, om het gymnasium te verlaten, en het garnizoen te verlaten? Voorzeker heeft zij daarop de magt; doch dat magt hebben sluit het regt tot die uitoefening van magt niet in. Als men opklimt tot het doel, waartoe de afgevaardigden worden benoemd; als men eens nagaat, wat der afgevaardigden pligt is; dan zal men voor slotsom verkrijgen, dat dergelijke bedreigingen van magt-oefening hoogst nadeelig zijn aan alle denkbeeld van vrijheid, en aan de ontwikkeling dier beginselen, die, wel is waar, soms verkeerd kunnen begrepen en toegepast worden, en nadeelige gevolgen na zich slepen; maar die omgekeerd ook alle inbreuk werende zijn van het staatsgeweld, door overmatig niet zeldzaam aangewend, ofschoon niet altijd niet gelukkig nitslag beproefd. Maar het beginsel, dat men meent te mogen toepassen in Duitschland, is te gevaarlijk en van zulke veruzziende gevolgen, zoo volstrekt alle vrijheid doodende, dat men verplicht is om het met alle magt, als noodwendig, als strijdig met alle begrip van vrijheid, en dus als onbillijk en onregmatig te veroordeelen. Het is het stelsel der POLIGNAC, maar verbeterd, maar gebracht op eene grootere schaal; het geldt hier niet eenen enkelen persoon, het geldt hier het bestaan en de welvaart eener geheele stedelijke bevolking. Het zal wel niet noodig zijn aan te merken, dat het hier geenen rijksambtenaar betreft; dien men des noods van zijnen post zoude kunnen ontzetten, (en daarvan valt veel voor en veel tegen aan te voeren, niet tegenstaande de handeling zelve altijd iets gewelddadigs schijnt in te houden) maar eene stad te herooven van hare middelen van bestaan! dit is wat te veel regts zich toeëigenen. Dat de regering, des noods, eene stad het garnizoen onneemt: dit is iets, dat in den kring langer, aftributen valt; zij kiest de plaatsen zelve uit: — doch men heeft altijd den zetel van eenen leerstoel, hetzij dat een lyceum, een gymnasium, eene academie of een atheneum de naam daarvan zij, beschouwd als een verkregen en onwederroepelijk voorrecht van eene stad, dat door de willekeur der regering niet kan worden ingetrokken. En waar zoude het toch heenen moeten, indien de regering het ongehoord regt bezat, om, wanneer de keuze der afgevaardigden haar niet aanstond; daarvoor eene stad hare middelen van vertier, dikwijls die van haar bestaan te ontnemen! De keuze van den vrijheer VAN GAGERN, en de beoordeeling van 's mans openlijk karakter en handelingen matigen wij ons niet aan; maar het mogt niet onopgemerkt blijven, welke heillooze gevolgen men zoude toejuichen, als men der regering het regt toekende, zoo als de regering van het Groot-Hertogdom zich zulks toekent, om naar willekeur de geheele bevolking eener stad, zij moge groot of klein wezen, te helemmeren in de vrije keuze harer afgevaardigden, door haar de middelen van bestaan te ontnemen, ten einde haar tot andere gevoelens te dwingen.

M.

Geschied tusschen Frankrijk en de Vereenigde Staten.

In een oogenblik, dat de staatkundige wereld getuige is van een hooggaand geschied, dat tusschen twee, in iuzigten en beginselen, zeer verwantschapt Staten is gerezen, zal het niet onbelangrijk zijn, eenigzins meer van nabij met den oorsprong van dit geschied bekend te worden. Men leest deswege het volgende in een geacht Engelsch blad:

In 1800 werd een handelstraktaat tusschen Frankrijk en de Vereenigde Staten geteekend. Hetzelve stelde het beginsel van vrije scheepvaart vast, alsmede het regt en de verplichtingen van onzijdige vlaggen en staten. Dit beginsel van maritime onzijdigheid werd in 1803 nadar gehuldigd bij een traktaat tusschen de beide landen, dat den afstand van Louisiana aan Amerika ten doel had, en, aan den anderen kant, liet verteeden van handelsvoordeelen aan Frankrijk. Het beginsel, dat de vlag de koopwaar dekke, en dat geen regt van onderzoek zou worden toegepast, werd door de zeemogendheden van den tweeden rang tot datzelve bescherming aangenomen; doch Engeland, als beheerscheres der zee, wilde daarin niet bewilligen, en gaf, ter oetend na het traktaat van 1803, nieuwe besluiten in rade uit, waarbij onzijdige vlaggen aan onderzoek, zelfs aan inspectie, ontsaagden, en Amerikaansche schepen genooddacht werden Engelsche havens aan te doen, en aldaar derzelve ladingen te ontladen, en te verladen, zoo dat zij naar

haren bestemming verrokken. Het is noodeloos over deze besluiten uit te weiden, alsoo zij tot een Franschen en algemeenen Europeeschen oorlog leidden, en tot een verbrand, waarover de geschiedenis reeds uitspraak gedaan heeft.

In 1805 legden nieuwe besluiten in rade nieuwe beperkingen op, waartegen men wederom verzet zette, en in 1806 verklaarde Engeland, al de havens inselietig te blokkeeren, en den mond van de Elbe in staat van blokkade. Deze afsluiting van het vadersland werd beantwoord door de barbaarsche en hatelijke dekretten van Berlijn en Milaan, en de slag van Waterloo in 1815, besliste de rang der wiste geschieden. In 1803 en 1805 onderwierpen de Vereenigde Staten zich, zonder aarzelen, aan de besluiten in rade. Men verhaalt, dat deze handtwee voorgeschreven werd door de oude federalistische partij, welke altijd Frankrijk vijandig is geweest, en welke in de zeehandel-plaatsen, alsmede in al de Noordelijke Staten, het overwigt had. NAPOLEON, daarentegen, verklaarde, van zijnen kant, al de Britsche eilanden in staat van afsluiting. Toen hij tot de aanpakking overging, zide, hij tot de Amerikanen: „Gij erkent steeds de eischen van Engeland; gij laat toe, dat zijne kruisers uwre schepen bezekten; gij wilt in, dat gij naar Britsche havens wordt gebracht, of begeeft u, op Englands bevel, derwaarts; daaraan moet betaald gij eene belasting voor de ladingen, welke gij overbrengt; gij overbrengt u zelf de vassalen en onderdanen van Engeland. Van het mogelijk; dat gij mocht handelt, behoort u niet meer als Amerikaanse. In mijne oogen: zijn uwe schepen, uwe ladingen, Engelsche ladingen, en, kortom, gij hebt uwe vlagge-nationaliseerd. De Vereenigde Staten vinden niet uwe behouding van de bedreigingen van Frankrijk en de besluiten in rade van Engeland; en men weet, dat op de Amerikaanse kust, van het pressen van matrozen van Amerikaanse schepen, en den aanslag tegen de Chesapeake. In 1807-1808 de overnietes overnietes, dat alle Amerikaanse schepen in Amerikaanse havens zouden binnenkomen, ten einde de onmiddellijke aanranding van de Amerikaanse bodems te verhieden. Dit bevel werd uitgevaardigd met kennis van het dekret van NAPOLEON uit Berlijn, niet van dat uit Milaan. De uitvoering van het bevel van den president JEFFERSON was zeer bezwaarlijk, en werd door vele Amerikaanse schepen ontweken, welke bij voorbidding Engelsche koopwaren naar de Duitse, Oostenrijksche, Italiaansche en Spaansche havens bragten, welke niet door Fransche troepen bezet waren. De Amerikaanse regering vvaardigde het bevel een bevel uit, waarbij het aan Amerikaanse schepen verboden werd; eenige gemeenschap met Frankrijk en Engeland te hebben, doch waarbij alle betrekkingen met de andere Staten hernieuwd werden. Toen dit laatste bevel van de Amerikaanse regering uitgevaardigd werd, kreeg NAPOLEON het in het hoofd, dien maatregel als eene verklaring van vijandelijkheid tusschen Frankrijk en Amerika aan te merken, en grondde het geschrift daarop, dat hij Amerikaanse schepen, welke zich in Fransche havens bevonden, had toegestaan naar Amerikaanse havens terug te keeren, en Amerika nu geenszins het regt had de gemeenschap te verbieden van Amerikaanse schepen met Frankrijk. Dit was eene ongerijnde redenering van NAPOLEON; want, voor zoo veel betrof zijne klage, dat Amerikaanse schepen gemeenschap met Engeland hielden, en zich aan Engelsch onderzoek onderwierpen enz., van het oogenblik dat de regering der Vereenigde Staten verklaarde dat geen gemeenschap, noch met Frankrijk noch met Engeland, mocht worden gehouden, moest bij (NAPOLEON) voldaan zijn geweest; maar hij was dit niet, en hij teekende te Rambouillet een dekreet, waarbij bepaald werd, dat elk schip, dat eene Amerikaanse vlag voerde, en van den 20. Mei daarop volgende, in eene Fransche haven, in eene haven eener Fransche kolonie, of in die van eenig door Fransche troepen bezet land, mocht binnenkomen, aangehouden, verkocht en de daarvan komende gelden in de amortisatie-kas der nationale schuld zou worden gestort. Krachtens dit verfoeijelijk dekreet, dat hovent bedenking onregtvaardig was, geschieden verschillende aanhoudingen in de haven van St. Sebastiaan, en elders, van Amerikaanse schepen. Daarbij werden, tijdens de expeditie van St. Domingo, verscheiden Amerikaanse schepen in velle toe verbrand door de Fransche vloot, met geen ander oogmerk, dan om te verhieden, dat zij het geheim der expeditie zouden ontdekken.

Deze aanhoudingen en die vernieling van eigendom zijn de grondslagen van de Amerikaanse vorderingen, ten huidige dage; vorderingen die zeer billijk en onbetwistbaar gegrond zijn en welke niemand, die Frankrijk en deszelfs nationale eer acht, zal weigeren te erkennen.

Den 2. November 1810 heriep de regering der Vereenigde Staten haar bevel van „niet gemeenschap“ voor zoo veel Frankrijk betrof, en vorderde dat Engeland, binnen zekeren tijd, zijne besluiten in rade zou intrekken.

In 1811 en 1812, toen de betrekkingen tusschen de twee landen gevestigd werden, en toen onderhandelingen werden geopend tot de nabeming van een traktaat, gegrond op maritime onzijdigheid, vroeg de Amerikaanse gezant, NAPOLEON 70 millioenen als schadevergoeding wegens de vroegere aanhoudingen en verliezen, en NAPOLEON ging zoo ver van hem 50 millioen aan te bieden. Hij erkende dus, wat Amerika betref, de onregtvaardigheid van de barbaarsche dekretten van Berlijn en Milaan, en de noodheid van het verbranden van Amerikaanse schepen door de Fransche vloot, die naar St. Domingo zijde. Ter zellider tijd hadden de Vereenigde Staten den oorlog van Engeland verklaard, en NAPOLEON, toen in zijne onderneming tegen Rusland gewikkeld, verzocht den heer BARLOW hem te Wilna te bezoeken, ten einde het traktaat tot een einde te brengen. Deze zaak bleef in de werkten stand tot de maand Januarij 1814, toen Frankrijk werd binnengetrokken door al deszelfs vroegere bondgenooten, en toen de Vereenigde Staten alleen deszelfs oorlog tegen de Britsche vlag en de Britsche zeemagt volhielden. NAPOLEON, natuurlijk begeerend, met Amerika op een goeden voet te staan, besloot den hertog VAN VROEGE te zenden, om de vorderingen te onderzoeken, vooral wat aangebelangde het verbranden van de schepen, door de naar St. Domingo bestemde vloot, en deze werden blijkbaar gevonden tot een bedrag van 18 millioen frankou. Hieronder waren nu niet begrepen de vorderingen, wegens aanhoudingen van Amerikaanse schepen, krachtens de dekretten van Berlijn en Milaan.

